

стичко, доста крѣчко и вкусничко животно. Поне тѣй казватъ: азъ ти разправамъ това, що сж ми други казали. Има, обаче, люде, които ядатъ таралежи, пѣкъ и на лисицата се пощѣло да си хапне таралежъ, както ще видишь. Това таралежче още отъ тъмни зори търсѣло храна въ нѣкаква зеленчукова градина . . . Градинарътъ му не правѣлъ нищо, ако случайно го забележи, защото таралежитѣ се хранятъ съ пължеци, насѣкоми и редъ други малки животинки, които не щадятъ зеленчука . . . Въ книгитѣ по земедѣлие пишатъ, че таралежътъ билъ полезно животно и че не трѣбвало да се убива . . . Ето че неочаквано таралежътъ се озовалъ срещу една лисица, — доста голѣма и твърде силна лисица, която току-що била откраднала една глупава кокошка, която вечерята не била влѣзла въ кокошарника да спи. Тя я била разкъсала малко преди това — и туй спасило таралежчето: лисицата била закусила, та не била гладна. Това, обаче, не попречило на таралежа да се уплаши, щомъ я видѣлъ. Той се превърналъ на топка съ настрѣхнали бодли, които издавали нѣкакъв шумъ, като се търкали единъ о другъ, — нѣщо като: „фссс!..“ Тая иглеста топка се показала на лисицата толкова забавна, че тя почнала да се смѣе, като се озѣбила цѣла. — „Гледай ти — какво смѣшно животно!“ — казала тя . . . „Заеми ми, моля ти се, една отъ тия игли — да си чистя зѣбитѣ!“ — Таралежътъ, като видѣлъ, че лисицата му не желае зло, се поуспокоилъ. Той се разпусналъ и седналъ, като си показалъ по тоя начинъ малкото тлѣстичко бѣло-румено коремче; това било, разбира се, неблагоприятно отъ негова страна. — „А пѣкъ ти“, — рекълъ смѣло таралежътъ, — „дай ми хубавата си голѣма опашка да си направя метла!“ Лисицата се гордѣе много съ опашката си, която ѝ служи, всѣщностъ, да се брани отъ мухитѣ, привлѣчени отъ доста силната ѝ миризма. — „Ти ми изглеждашъ веселъ другарь, приятельо,“ — рекла лисицата, — „заповѣдай утре на обѣдъ.“ — „Бива,“ — отговорилъ тара-

лежътъ. — „Голѣма честь е за човѣка да гостува на голѣмцитѣ.“ — Таралежътъ отишълъ на време. Лисицата била уловила една гжска, грамадна гжска. Таралежътъ щѣлъ насмалко да падне на гърба си отъ очудване, като видѣлъ тая планина отъ месо. — „Ваша свѣтлость, — казалъ той на лисицата, — „вие ме поставяте въ затруднение. Въ никакъвъ случай ние не можемъ изеде всичко това.“ — Той се изразилъ така и поради това, че не билъ свикналъ да яде тлѣсто. — „Мой миличъкъ“, — казала му гордо лисицата, — „не е само това. За разядка има и яйца. Яйца отъ токачка, любезни. А за дояждане има грозде.“ — Таралежътъ благоволилъ да хапне отъ яйцата, които му се понравили; хапналъ си и отъ гроздето, въпрѣки онова, що се пише въ учебницитѣ по земедѣлие: всички животни обичатъ гроздето, поне же е сладко. Що се отнася до гжската, той се само престорилъ, че я докосва. Лисицата, обаче, се нагостила хубаво съ нея: изела я цѣла-цѣлиничка, съ червата. Наяла се до пукване. — „Ваша свѣтлость,“ — осмѣлилъ се да запита таралежътъ, — „не се ли боите отъ преяждане?“ — „Азъ ли?“ — рекла лисицата. — „Като му тегля единъ сънь на това отгоре — ще се пробудя съ такава добра похта, каквато имахъ преди малко“. Таралежътъ билъ възпитанъ. Той знаелъ, що трѣбва да направи. — „Надявамъ се,“ — рекълъ той, — „че Ваша свѣтлость ще ми направи честь да приеме, ако и азъ отъ своя страна Ви предложамъ скромна вечеря въ бедното си живѣлище.“ — „Съ удоволствие!“ — казала лисицата. — „Утре ли?“ — „Ако може, дру-